

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. 8. 2024, v senátě složeném z předsedy JUDr. Libora Vávry a soudců JUDr. Jaroslavy Liškové a Mgr. Ivety Havlíkové, ve věci obžalované **I. K.**, nar. xxx v xxx, xxx, státní příslušnice Ukrajiny, odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 v neprospěch obžalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 5. 2024, č. j. 5 T 25/2024-185, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje v celém rozsahu.

Podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaná **I. K.**, nar. xxx v xxx, xxx, státní příslušnice Ukrajiny,

je vinna, že

v období od 17. 7. 2023 do 18. 7. 2023 jakožto majitelka bankovního účtu č. xxx, vedeného u ČSOB, a.s., a platební karty č. xxx, poskytla bankovní účet a platební kartu neznámé osobě, nejprve navázala na síti Telegram kontakt s dosud neztotožněným pachatelem, který jí slíbil finanční přivýdělek za přeposlání peněz z jejího bankovního účtu a zapůjčení její platební karty, obžalovaná se dne 17. 7. 2023 s tímto neztotožněným pachatelem setkala u stanice metra xxx v xxx, poskytla mu předmětnou platební kartu a sdělila mu k ní PIN kód, následně byly dne 18. 7. 2023 na její bankovní účet připsány čtyři příchozí transakce ve výši 28 887 Kč, 49 900 Kč, 49 800 Kč a 5 100 Kč, tedy v celkové výši 133 687 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.

příčemž tyto finanční prostředky z bankovního účtu č. xxx, vedeného u ČSOB, a.s., na jméno Z. B., narozené xxx, byly předmětem trestního řízení vedeného na oddělení Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, OHK Kroměříž, pod č.j. KRPZ-81726/TČ-2023-150881, a toto trestní řízení pro podezření ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku bylo dle § 159a odst. 5 tr. řádu odloženo,

následně byly dne 18. 7. 2023 platební kartou č. xxx dosud neztotožněným mužem z bankomatu ve vestibulu stanice metra xxx v xxx provedeny výběry hotovosti ve výši 5 000 Kč, 49 800 Kč, 49 900 Kč a 28 900 Kč, tedy v celkové výši 133 600 Kč, a poté dosud neztotožněný muž téhož dne platební kartu obžalované vrátil spolu s odměnou v předem nedomluvené výši 3 000 Kč,

obžalovaná poškozenou B. neznala a nezajímala se o pravý původ přijatých peněz,

tedy

umožnila jinému zastřít původ věci, která je výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky a získala takovým činem pro jiného větší prospěch,

čímž spáchala

zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku

a odsuzuje se

podle § 216 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **12 (dvanácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **2 (dvou) let**.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se obžalované dále ukládá peněžitý trest ve výměře 50denních sazeb, když denní sazba činí 100 Kč, tedy celkem 5 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla I. K. uznána vinnou přečinem legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že:

„V období od 17. 7. 2023 do 18. 7. 2023 jakožto majitelka bankovního účtu č. xxx, vedeného u ČSOB, a.s., a platební karty č. xxx, poskytla bankovní účet a platební kartu neznámé osobě, nejprve navázala na síti Telegram kontakt s dosud neztotožněným pachatelem, který jí slíbil finanční přívýdělek za přeposlání peněz z jejího bankovního účtu a zapůjčení její platební karty, obžalovaná se dne 17. 7. 2023 s tímto neztotožněným pachatelem setkala u stanice metra xxx v xxx, poskytla mu předmětnou platební kartu a sdělila mu k ní PIN kód, následně byly dne 18. 7. 2023 na její bankovní účet připsány čtyři příchozí transakce ve výši 28 887 Kč, 49 900 Kč, 49 800 Kč a 5 100 Kč, tedy v celkové výši 133 687 Kč,

příčemž tyto finanční prostředky z bankovního účtu č. xxx, vedeného u ČSOB, a.s., na jméno Z. B., narozené xxx, byly předmětem trestního řízení vedeného na oddělení Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, OHK Kroměříž, pod č.j. KRPZ-81726/TČ-2023-150881, a toto trestní řízení pro podezření ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku bylo dle § 159a odst. 5 tr. řádu odloženo,

následně byly dne 18. 7. 2023 platební kartou č. xxx dosud neztotožněným mužem z bankomatu ve vestibulu stanice metra xxx v xxx provedeny výběry hotovosti ve výši 5 000 Kč, 49 800 Kč, 49 900 Kč a 28 900 Kč, tedy v celkové výši 133 600 Kč, a poté dosud neztotožněný muž téhož dne platební kartu obžalované vrátil spolu s odměnou v předem nedomluvené výši 3 000 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.

obžalovaná poškozenou B. neznala a nezajímala se o pravý původ přijatých peněz.“

2. Za toto jednání jí byl podle § 217 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 12 měsíců.
3. Proti všem výrokům tohoto rozsudku podal státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ihned po jeho vyhlášení do protokolu odvolání v neprospěch obžalované, které bylo následně dne 24. 6. 2024 písemně odůvodněno. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2022, sp. zn. 3 Tdo 816/2022, a usnesení ze dne 11. 1. 2023, sp. zn. 3 Tz 28/2022, namítá, že trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 a § 217 tr. zákoníku je jednáním, které napomáhá tomu, aby zůstal beze změny protiprávní stav způsobený zdrojovým trestným činem. Takové jednání tedy musí navazovat na dokonání zdrojového trestného činu. Trestný čin podvodu dle § 209 tr. zákoníku, který je v tomto případě zdrojovým trestným činem, je však dokonán až způsobením následku, tedy obohacením se a způsobením škody na cizím majetku. Tento trestný čin je tedy dokonán až v okamžiku připsání podvodně vylákaných finančních prostředků na cílový bankovní účet, tedy v pořadí první účet mimo dispoziční sféru poškozeného, a naopak v dispoziční sféře pachatele, což byl v předmětné věci účet obžalované. Veškerá trestněprávně relevantní jednání, k nimž došlo před tímto okamžikem, včetně propůjčení či poskytnutí přístupu k bankovnímu účtu, je tak třeba zahrnout pod objektivní stránku skutkové podstaty trestného činu podvodu. Vzhledem k tomu, že bez jednání obžalované by finanční prostředky poškozené nemohly být přispány na její účet, který byl v té chvíli v dispoziční sféře neznámého pachatele, a nemohlo by tedy dojít k dokonání trestného činu podvodu, je podle státního zástupce nutné jednání obžalované kvalifikovat jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. Co se subjektivní stránky tohoto trestného činu týče, státní zástupce má za to, že obžalovaná musela být přinejmenším srozuměna se skutečností, že její platební karta a účet mohou být využity k nelegálnímu jednání. Obžalovaná byla ochotna poskytnout číslo svého bankovního účtu i platební kartu s PIN zcela neznámé osobě, která ji kontaktovala prostřednictvím internetu, aniž by jí tato osoba poskytla detailnější informace. Navíc, ač obžalovaná přes internet komunikovala se ženou, byla poté ochotna kartu osobně poskytnout neznámému muži, o němž sama uvedla, že jí byl podezřelý a bála se ho. I s ohledem na medializaci podobných případů a probíhající preventivní informační kampaně si tedy musela být vědoma toho, že její karta a účet mohou být použity při páchání trestné činnosti, a proto podle státního zástupce jednala přinejmenším v úmyslu nepřímém. Státní zástupce je tak přesvědčen, že by obžalovaná měla být uznána vinnou přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, tedy trestným činem s vyšší trestní sazbou a měl by jí být adekvátně navýšen i uložený trest, a to vzhledem k její dosavadní bezúhonnosti při spodním okraji zákonné sazby. Za přiměřený státní zástupce považuje trest odnětí svobody ve výměře okolo 14 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobou v délce 24 měsíců, spolu s peněžitým trestem ve výměře 20denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem 20 000 Kč. Státní zástupce tak navrhuje, aby Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek ve výroku o vině i trestu zrušil a sám ve věci rozhodl o vině i trestu tak, jak je shora uvedeno.
4. Následně bylo odvolání státního zástupce doplněno podáním Městského státního zastupitelství v Praze datovaným dne 9. 8. 2024 tak, že pokud soud prvního stupně obžalovanou uznal vinnou skutkem, do jehož popisu zahrnul její jednání ze dne 17. 7. 2023 spočívající v poskytnutí její platební karty neznámému muži a sdělení mu PIN kódu i následně dne 18. 7. 2023 neznámým mužem uskutečněném výběru finančních prostředků z bankomatů v hotovosti v celkové výši 133 600 Kč z bankovního účtu obžalované, měl jednání obžalované po právní stránce posoudit i jako účastenství ve formě pomoci ke spáchání zločinu legalizace výnosů

z trestné činnosti podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 216 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Popsaným jednáním podle názoru státního zástupce obžalovaná umožnila jinému spáchat zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, jehož se dopustil dosud neztotožněný pachatel uskutečněním výběru peněžních prostředků, které byly výnosem z trestné činnosti, po menších částkách z bankovního účtu obžalované, čímž zastřel pravý původ těchto prostředků. Tento zločin by neznámý pachatel nemohl spáchat, pokud by mu k tomu obžalovaná neposkytla pomoc v podobě zpřístupnění mu svého bankovního účtu a k němu vydané platební karty, včetně umožnění mu kartu užít k výběru hotovostních prostředků z účtu, neboť bez této pomoci obžalované by nemýlo v možnostech pachatele výnos z trestné činnosti vůbec získat do své dispozice a činit s ním následně další úkony sloužící k zastření původu vybraných finančních prostředků jakožto výnosů z trestné činnosti jiného. Státní zástupce se tak domnívá, že jednání obžalované by mělo být posouzeno jako dva skutky po právní stránce kvalifikované jako účastenství ve formě pomoci k přečinu podvodu podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a účastenství ve formě pomoci ke zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 216 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku spáchané ve vícečetném souběhu.

5. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a to z hlediska vytykánych vad, a dospěl k následujícím závěrům.
6. V přípravném řízení ani v řízení před soudem odvolací soud nezjistil žádnou podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Právo obžalované na obhajobu bylo zachováno.
7. Ustanovení trestního řádu, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, nebyla v řízení porušena a skutková zjištění soudu prvního stupně jsou naprosto správná a úplná, plně odpovídající výsledkům provedeného dokazování. Samotný skutkový děj je navíc nesporný, neboť obžalovaná sama popsala své jednání s neznámými osobami tak, jak je ve výroku napadeného rozsudku specifikováno, a odvolání státního zástupce směřuje pouze do právní kvalifikace zjištěného skutkového stavu a výroku o trestu. K tomu dále odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně provedl všechny potřebné a dostupné důkazy v souladu s § 2 odst. 5 tr. řádu a ty pak hodnotil tak, jak mu ukládá § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech s přihlédnutím ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V tomto směru je nutné upozornit, že proces hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně, nikoli věcí vlastní hodnotící úvahy soudu odvolacího, ostatně když samotné důkazy jsou prováděny před soudem prvního stupně. Odvolací soud do tohoto procesu může vstupovat pouze ojediněle, a to v případech, kdy ve věci provedené důkazy soudem prvního stupně nejsou hodnoceny v souladu s tr. řádem, k čemuž však v projednávané věci nedošlo.
8. Soud prvního stupně jednotlivé úvahy a hodnocení důkazů, zejména výpověď obžalované a vše dokreslující listinné důkazy, promítl do písemného odůvodnění napadeného rozsudku. Způsob hodnocení důkazů není v rozporu s obecnou logikou. V hodnocení důkazů provedeném soudem prvního stupně nebyla v projednávané věci uplatňována libovůle a důkazy nebyly ani nijak překrucovány. Odvolací soud tak neshledal žádné výhrady, na základě kterých by mohl a měl vstoupit do závěru soudu prvního stupně, když odůvodnění napadeného rozsudku je přesvědčivé a srozumitelné.
9. Pokud jde o původní kvalifikaci jednání obžalované jako přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, jenž byla navržena v obžalobě státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ze dne 13. 3. 2024, a která je namítána i v odvolání státního zástupce ze dne 24. 6. 2024, potažmo i v doplnění odvolání ze dne 9. 8. 2024, odvolací soud je toho názoru, že tato je nepřiléhavá. Předpokladem takové právní kvalifikace je totiž z hlediska subjektivní stránky úmyslné zavinění, které musí pokrývat nejen uvedení jiného v omyl, využití omylu jiného

nebo zamlčení podstatné skutečnosti, ale i obohacení pachatele nebo jiné osoby a způsobení škody nikoli nepatrné, jakož příčinnou souvislost mezi nimi (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2006, sp. zn. 8 Tdo 1370/2006). Aby jednání obžalované mohlo být kvalifikováno jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, obžalovaná by si musela být před tím, než započala s vlastním jednáním, tedy před tím, než neznámé osobě umožnila přístup ke svému bankovnímu účtu a poskytla jí platební kartu, vědoma toho, jaký zdrojový trestný čin byl spáchán. Obžalovaná však nevěděla, o jaký konkrétní zdrojový trestný čin, z něhož měly pocházet peněžní prostředky coby výnos z trestné činnosti, jejichž původ měla obžalovaná zastírat, se jedná, ani to, kdo jej spáchal. Dovozeje-li tak státní zástupce bez toho, aby své tvrzení podložil odpovídajícími důkazy, že se subjektivní stránka jednání obžalované vztahovala ke konkrétní predikativní trestné činnosti, není taková domněnka namístě. Obžalovaná se navíc hájila tím, že si nebyla vědoma toho, že by předmětné peněžní prostředky vůbec mohly pocházet z trestné činnosti. Sama se také obrátila na policii poté, co si šla do banky zablokovat platební kartu. Argumenty namítané zejména v odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 ze dne 24. 6. 2024 jsou tak podle odvolacího soudu zcela nedůvodné.

10. S námitkou státního zástupce uvedenou v doplnění odvolání ze dne 9. 8. 2024, že jednání obžalované naplnilo znaky zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2, odst. 3 písm. c) tedy že obžalovaná jednala alespoň v nepřímém úmyslu, a nikoliv z nedbalosti, jak dovodil soud prvního stupně, který na základě tohoto úsudku její jednání kvalifikoval jako přečin legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 1 tr. zákoníku, se však odvolací soud ztotožňuje. Z provedených důkazů je totiž zjevné, že obžalovaná byla ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku minimálně srozuměna s tím, že svým jednáním může porušit zájem chráněný trestním zákonem. Je přitom nepodstatné, že neznala totožnost osob, které po ní požadovaly umožnění přístupu k jejímu bankovnímu účtu a poskytnutí platební karty. Sama totiž uvedla, že bankovní účet i kartu poskytla neznámé osobě za tím účelem, aby přes ně, resp. za jejich využití byly převedeny finanční prostředky, jejichž původ neznala. Obžalovaná jakožto dospělá, plně orientovaná osoba si tak musela být vědoma protiprávnosti svého jednání, o to spíše za situace, kdy dobrovolně poskytla údaje a prostředky, se kterými je běžně nakládáno s nejvyšší opatrností, zcela neznámé osobě poté, co s ní navázala kontakt na sociální síti Telegram. Obžalovaná tak nejednala nedbalostně, jak dovodil soud prvního stupně, ale úmyslně, jak státní zástupce ve svém odvolání opodstatněně namítal. Svým jednáním tak obžalovaná umožnila získat pro jiného 133 600 Kč, tedy větší prospěch, a její jednání je tedy namístě kvalifikovat jako zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku.
11. Obžalovaná tak byla podle § 216 odst. 3 tr. zákoníku ohrožena uložením trestu odnětí svobody v zákonné trestní sazbě na 1 rok až 6 let. Vzhledem k dosavadní bezúhonnosti obžalované a skutečnosti, že není důvod domnívat se, že by měla sklony k páčání další trestné činnosti, odvolací soud rozhodl o uložení trestu odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, jehož výkon byl podmíněně odložen na krátkou zkušební dobu, během které bude obžalovaná povinna prokázat, že její jednání je zjevným excesem z jinak řádného života. Odvolací soud vyhověl i návrhu státního zástupce na uložení peněžitého trestu, neboť jednání obžalované bylo motivováno majetkovým prospěchem. Jeho výši však na rozdíl od návrhu státního zástupce určil jako ryze výchovnou, mírně převyšující prospěch, který obžalovaná za umožnění zastření původu finančních prostředků získala.
12. Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu v celém rozsahu zrušil a rozhodl tak, jak je z výroku tohoto rozsudku patrné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný. Tento rozsudek není možno napadnout odvoláním, lze však proti němu podat ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší Nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 13. 8. 2024

JUDr. Libor Vávra, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.